

Voor Heleen en Carlo gaat een langgekoesterde wens in vervulling met hun Italiaanse agriturismo.

Het Toscaanse leven lacht hun toe tot een verschrikkelijke gebeurtenis alles op zijn kop zet...

LINDA VAN RIJN

VILLA

TOSCANE

LITERAIRE THRILLER

M
marmer

Linda van Rijn

VILLA TOSCANE

Literaire thriller

1

‘Hè, hè.’ Heleen Martina liet zich vallen op een van de oude tuinstoelen en wiste met de rug van haar hand het zweet van haar voorhoofd. In één beweging door bracht ze haar hand naar het glas dat Carlo voor haar klaar had gezet.

Carlo hield zijn eigen wijn omhoog. ‘Salute.’

Heleen nam genietend een slok en hield vervolgens haar glas omhoog, zodat het zonlicht er doorheen scheen. Ze bekeek de strogele kleur, liet de drank door haar mond rollen en slikte vervolgens. ‘Fruitig’, oordeelde ze. ‘Ik proef appel. En amandel.’

Carlo knikte. ‘Weet je welke druif dit is?’

‘Sauvignon blanc?’

Hij trok een gezicht. ‘Nee joh, die is veel lichter. Zuiverder.’

‘O.’ Heleen nam nog een slok. ‘Ik heb geen idee, maar het smaakt in elk geval prima. Al kan dat ook komen om-

dat ik de afgelopen vier uur onafgebroken kamers heb staan soppen. Alles smaakt nu prima.'

'Het is de Vernaccia di San Gimignano.'

Heleen keek op. 'Die ken ik niet.' Ze was nooit een grote wijnkenner geweest, maar sinds ze een halfjaar geleden naar Italië was verhuisd, was ze zich er meer en meer in gaan verdiepen. Ze kende inmiddels de diverse wijngebieden in het land en ze wist het een en ander over Toscaanse wijn, al haalde ze het niet bij Carlo's kennis. Hij vond het leuk om haar te verrassen met nieuwe wijnen en haar te vragen naar de druif, het jaar of de streek. Ze had het zelden goed, maar dat bedierf haar lol erin niet.

Ze nam nog een slok. 'Maar hij komt in elk geval uit de buurt?'

Carlo knikte en grinnikte. 'Hoe raad je het zo?'

'Gokje', lachte ze. Het kleine, middeleeuwse stadje San Gimignano lag op nog geen twintig minuten rijden. Het was een van de belangrijke toeristische trekpleisters van de streek.

Terwijl ze een nieuwe slok nam, liet Heleen haar blik over de omgeving dwalen. Het was laat in de middag en de zon wierp een prachtig licht over de Toscaanse heuvels. Met haar ogen volgde ze de met cipressen omgeven landweg die vanuit het dal omhoog leidde. Ze voelde een opgewonden kriebel in haar buik. Ze woonde al meer dan een halfjaar in deze streek, maar het uitzicht verveelde nooit. Het leek elke dag, elk uur, te veranderen. Vroeg in de ochtend, als de zon nog niet boven de heuvels was gestegen, baadden de contouren in een blauwachtig licht. Zodra de stralen verschenen, veranderden de

kleuren. Van frisgroen in de morgen naar een lome, geelgroene schakering in het middaglicht. Tegen de tijd dat de avond viel, leek het alsof ze in een totaal andere scène terecht was gekomen. Dan liet de zon de heuvels achter in een oranjerode tint die Heleen nergens anders op de wereld had gezien en die voor haar symbool stond voor haar nieuwe thuisland. Gek eigenlijk dat het na zo'n relatief korte tijd al zo voelde.

'Mooi, hè?' zei Carlo, die haar gevoelens moeiteloos in haar blik kon lezen. 'Elke keer als ik dit zie, weet ik weer dat we de juiste beslissing hebben genomen.'

Heleen knikte en keek toe hoe Carlo haar nog eens bij-schonk. Ze pakten beiden hun glas en proostten zonder woorden.

'Als iemand ons een jaar geleden had verteld dat we er nu zo bij zouden zitten, zouden we diegene voor gek hebben verklaard', zei hij.

Heleen grinnikte. 'Zeg maar gerust: laten opnemen.'

Ze zwegen allebei. Heleen dacht aan het turbulente jaar dat achter hen lag. Volgende maand was het precies een jaar geleden dat Carlo volkomen onverwacht te horen had gekregen dat zijn functie als pensioenadviseur bij de bank kwam te vervallen. De teruglopende klandizie had het management ertoe geroept om het aantal medewerkers van de afdeling terug te brengen en op basis van het afspiegelingsprincipe was besloten dat Carlo hoorde tot de groep ongelukkigen die moest vertrekken. Een zakelijk en juridisch verhaal dat zo uit een leerboek voor human resources-medewerkers leek te komen. In het begin hadden ze het beiden niet kunnen geloven. Carlo werkte al

ruim vijftien jaar bij de bank, was opgeklommen van balie-medewerker tot senior pensioenadviseur en had een aantal van de grootste klanten in zijn portefeuille. Nooit had hij een slechte beoordeling gehad, altijd had hij zijn targets ruim gehaald en nadat hij een jaar eerder niet alleen een van de grotere klanten had weten te behouden maar ook nog eens een nieuwe vis had binnengehaald, was hem off the record feitelijk een promotie in het vooruitzicht gesteld. Er zou tijdens een reorganisatie een nieuwe afdeling komen waar de pensioenen van de grotere bedrijven in ondergebracht zouden worden en het management had laten doorschemeren dat er wat hen betreft maar één kandidaat was om de leiding van die afdeling op zich te nemen. Maar ineens was de reorganisatie een heel andere kant op gegaan, was de nieuwe afdeling van de baan en stond Carlo op straat. Een uitleg had hij nooit gekregen en dat had veel frustratie opgeleverd. Gelukkig hadden ze een rechtsbijstandverzekering en hadden ze een advocaat in de arm kunnen nemen, maar, zo had Heleen inmiddels wel geleerd, in reorganisaties was zo'n beetje alles geoorloofd en de bank had hard kunnen maken dat Carlo een logische kandidaat was om de deur gewezen te worden. Dat hij altijd goed had gefunctioneerd, deed daar geen afbreuk aan. Want naar functioneren werd niet gekeken, wel naar leeftijd, dienstjaren, geslacht, functie, salaris en nog een heel rijtje andere factoren. De bank had, door hem te ontslaan, zich juist keurig aan de regels gehouden. Hadden ze alleen de jongere, nieuwere medewerkers ontslagen, dan hadden die hun ontslag kunnen aanvechten op grond van het afspiegelingsprincipe.

Die wetenschap had Heleen het gevoel bezorgd dat Carlo geofferd was om de reorganisatie juridisch kloppend te krijgen en dat had de frustratie er niet minder op gemaakt. Ook niet bij Carlo zelf. De advocaat had weliswaar de afkoopsom flink weten te verhogen, maar dat maakte het er gevoelsmatig niet anders op. En Carlo was nu eenmaal een gevoelsmens. Het feit dat hij ‘afgedankt was’, had hem wekenlang een mineurstemming bezorgd. Geen makkelijke tijd, want hoewel Heleen hem begreep, wilde ze zo snel mogelijk met opgeheven hoofd doorgaan. Niet alleen voor henzelf, maar vooral ook voor de kinderen. Sophia en Florian waren met hun acht en zes jaar oud genoeg om te merken dat de sfeer in huis gespannen was, zeker omdat het zomervakantie was en ze allebei thuis waren. Bovendien zag ze voldoende lichtpunten. Carlo had zoveel ervaring, hij zou vast snel weer een nieuwe baan vinden. Er waren immers banken genoeg en anders kon hij altijd nog bij een adviesbureau terecht. Financieel konden ze het een tijdje uitzingen en ze had zelf ook nog haar salaris. Als parttime vormgever bij een drukkerij sleepte ze niet meteen elke maand de jackpot binnen, maar alle beetjes hielpen.

Het tij was echter gekeerd toen haar baas niet zo lang daarna alle medewerkers bij elkaar had geroepen en een eerlijk praatje had gehouden over de stand van zaken bij de drukkerij. Vooralsnog had iedereen een baan, maar de opdrachten liepen terug, de concurrentie van goedkope internetdrukkerijtjes was moordend en hij wist niet hoelang ze het nog konden volhouden. Die mededeling had het nodige veranderd in Heleens positieve toekomst-

plaatje. Wat als zij haar baan ook nog zou verliezen? Konden ze hun huis dan nog wel betalen? Moesten ze het gedwongen verkopen, tegen een ongunstige prijs? Konden ze de kinderen nog wel geven wat zij nodig hadden? Oké, paardrijden en voetbal waren geen eerste levensbehoefte, maar het waren wel de grootste hobby's van Sophia en Florian. Alleen al bij het idee dat ze dat misschien niet meer konden betalen, had ze een enorme knoop in haar maag gevoeld.

Gezien de nieuwe situatie hadden ze even overwogen de zomervakantie naar Italië af te blazen, maar uiteindelijk hadden ze besloten toch maar gewoon te gaan. Heleen hoorde Carlo nog zeggen: 'Nu kan het nog.' Regelmatig realiseerde ze zich wat een goede keuze het was geweest om te gaan. Anders waren ze misschien nooit tot het inzicht gekomen dat het anders kon. Hadden ze de stap misschien wel nooit durven wagen.

Ze kon zich precies het moment herinneren dat ze de knoop hadden doorgehakt. Het was aan het einde van de vakantie geweest, na ruim tweeënhalve week in Italië. In de loop van die weken had ze Carlo zien opbloeien. Hij mocht dan in Nederland geboren zijn, zijn Italiaanse roots waren onmiskenbaar. Niet zo vreemd ook met twee Italiaanse ouders die vanwege hun werk naar Nederland waren gekomen, maar hun hart feitelijk in Italië hadden gelaten. Carlo was al net zo verknocht aan de landschappen, de mensen, de zon, het fantastische eten en de dolce vita-mentaliteit van de Italianen als zijn vader en moeder, die na zich na hun pensioen in de Noord-Italiaanse streek Piemonte hadden gevestigd. Carlo zelf had slechts twee

jaar van zijn leven in het land gewoond, toen hij begin twintig was. Hij had dolgraag willen blijven, maar in de zuidelijke streek waar hij was neergestreken lagen de banen binnen zijn vakgebied niet voor het oprapen en toen hij via een vriend in Nederland een baan bij een bank kon krijgen, had hij daar toch maar voor gekozen. Gelukkig maar, vond Heleen, want een paar maanden later hadden zij elkaar ontmoet via wederzijdse vrienden en het was liefde op het eerste gezicht geweest. In de zestien jaar dat ze nu bij elkaar waren, hadden ze natuurlijk de nodige ups en downs gekend. Zoals zoveel Italiaanse mannen hield Carlo er soms behoorlijk traditionele inzichten op na. Heleen had hem vrijwel meteen duidelijk gemaakt dat ze niet van plan was de rol van zijn moeder in te nemen en dat hij, als hij gepamperd wenste te worden, bij haar aan het verkeerde adres was. Hoewel Carlo had gezegd dat hij dat begreep en dat hij ook heus niet van haar verwachtte dat ze al zijn was deed en dat het eten op tafel stond als hij thuiskwam, was dat in de praktijk precies zijn verwachtingspatroon geweest. Heleen wist dat ze het hem eigenlijk niet eens kwalijk kon nemen. Dat was het voorbeeld dat hij altijd had gehad en zoiets kreeg je er niet zomaar uit. Het had regelmatig tot felle discussies geleid, waarbij het er verhit aan toe kon gaan, volledig in lijn met Carlo's Italiaanse roots. Maar gelukkig waren ze er altijd samen uitgekomen en hoewel ze nog steeds behoorlijk konden botsen, twijfelde Heleen er nooit aan dat ze samen oud zouden worden. Er waren nog altijd genoeg momenten dat ze hetzelfde gevoel van verliefdheid had als uit het begin van hun relatie, en daarmee prees ze zichzelf geluk-

kig. De passies die er in hun ruzies zat, zat gelukkig ook nog altijd in hun liefde.

Niet alleen met Carlo, ook met Italië was het liefde op het eerste gezicht geweest. Ze was nog nooit in het land geweest toen Carlo haar een paar maanden nadat ze verkering hadden gekregen had meegenomen. Heleen was meteen gaan houden van alles wat Italië bijzonder maakte en gekscherend hadden ze in de loop der jaren vaak geroepen dat ze ooit naar Toscane wilden verhuizen om daar een bed & breakfast te beginnen. Maar zoals dat ging met dat soort vage dromen en ooit-scenario's, was die wens ondergesneeuwd in dagelijkse verplichtingen als werk en hypotheek. Zeker toen ze kinderen hadden gekregen, was hun wilde plan verworden tot iets wat ze in drukke tijden tegen elkaar verzuchtten en waarvan ze allebei wisten dat het simpelweg geen optie was.

Tot die ene vakantie, vorig jaar. Je baan opzeggen om je droom achterna te reizen was één ding, maar nu Carlo's baan al onvrijwillig was geëindigd en die van Heleen aan een zijden draadje hing, was er een en ander veranderd. Als er een moment was om hun droom waar te maken, was het nu. Het was Carlo geweest die er na een heerlijke week op een Toscaanse camping over was begonnen.

'Het toerisme hier blijft maar groeien', had hij gezegd, nadat ze zich aan een dagje Florence hadden gewaagd waar je zo'n beetje over de hoofden kon lopen en waar ze slechts met moeite een tafeltje op een terras hadden bemachtigd om te lunchen. Toen ze op de camping waren teruggekomen had Carlo zich met zijn iPad in de scha-

duw geïnstalleerd en een uurtje later kon hij Heleen allerlei feiten en cijfers over de toeristische industrie in de streek geven. Feiten en cijfers die veelbelovend klonken. Elk jaar verwelkomde Toscane weer meer toeristen dan het jaar ervoor, de eeuwenoude steden met hun prachtige bouwwerken en ongeëvenaarde cultuur bleven grote trekpleisters, net als het schilderachtige heuvellandschap, de sublieme wijnen en het voortreffelijke eten. Meer en meer verplaatsten toeristen zich uit de steden naar het platteland, waar ze verbleven op campings en in agriturismo's. Vooral die laatste accommodatievorm was opkomend en hoewel er de laatste jaren al vele waren geopend, was er volgens Carlo zeker plek voor nog eentje erbij. Daarbij had hij Heleen veelbetekenend aangekeken en ze had natuurlijk meteen geweten wat hij bedoelde.

Gek genoeg had ze in eerste instantie afwijzend gereageerd, al begreep ze inmiddels zelf niet meer waarom. Ze had vele bezwaren gezien. De kinderen waren gewend in Nederland en hadden daar hun vriendjes en vriendinnetjes, hun school, hun hobby's. Die konden ze toch niet zomaar naar Italië verslepen? Bovendien stond hun huis, net als zo'n beetje de halve huizenmarkt, onder water en de restschuld zou een aanzienlijk gat in hun spaargeld slaan. Daarnaast zouden ze zonder inkomen geen hypotheek kunnen krijgen om in Italië een accommodatie te kopen en zelfs al zou dat lukken, dan nog hadden ze allebei geen ervaring in de gastvrijheidsbranche. Maar Carlo had zich door die bezwaren niet uit het veld laten slaan. Ze konden altijd gaan praten bij de bank en met een

goed ondernemingsplan moesten ze toch een lening kunnen krijgen. En misschien hadden ze geen ervaring, maar alles viel te leren. In de dagen daarna had hij een beeld geschetst van een mooie, Toscaanse hoeve met een paar kamers of appartementen, een grote tuin met een zwembad en een gezamenlijk terras, waar de gasten konden ontspannen of wekelijks konden genieten van de barbecue die Carlo zou organiseren. Heleen zou in hun agriturismo de rol van gastvrouw op zich nemen en bovendien de PR doen. Met haar achtergrond was het ontwerpen van een site en een mooie folder een eitje en daarnaast vond ze het leuk om met mensen om te gaan. Van nature was ze gastvrij, en Carlo zag geen enkele reden waarom ze geen goede gastvrouw zou kunnen zijn. Zelf zou hij in elk geval de administratie voor zijn rekening nemen en bovendien was hij handig genoeg om dagelijkse klusjes te verrichten. De kinderen zouden elke dag lekker buiten kunnen leven en nu ze nog zo jong waren, zouden ze in rap tempo Italiaans leren. Het was een kwestie van tijd voor ze nieuwe vriendjes en vriendinnetjes zouden maken. Bovendien, had hij haar voorgelaten, waren er in Italië ook paarden en voetbalclubs. Met dat verschil dat ze niet meer 's ochtends vroeg langs de lijn stonden te blauwbekken, maar lekker in het zonnetje met een goede cappuccino zouden toekijken hoe hun zoon zijn wedstrijden zou spelen. Om daarna snel terug te keren naar hun agriturismo, want 'Casa Helena', zoals hij de plek geksterend had gedoopt, zou natuurlijk het hele seizoen lang bomvol zitten.

Luchtkastelen, dat wist Heleen ook wel, maar in de loop van de dagen daarna was ze aangestoken door zijn enthous-

siasme. Ze hadden het hier al zo lang over en nu kregen ze eindelijk de kans om hun droom echt waar te maken. Een kans die ze waarschijnlijk maar één keer zouden krijgen. Als ze het wilden, moesten ze het nu doen. En hoe langer ze erover nadacht, hoe liever ze het wilde. Langzaamaan was ook haar fantasie op gang gekomen. Ze had allerlei ideeën voor de styling van de kamers en verheugde zich er al op om leuke activiteiten voor hun gasten te bedenken. Bovendien zag ze zichzelf al een moestuin beginnen waar ze op biologische wijze allerlei kruiden en groenten zou telen, die ze na het plukken dezelfde avond nog in de pastasaus kon verwerken. Niks geen kant-en-klaar potten van Albert Heijn meer, maar tijd en aandacht voor echt eten. In een paar dagen tijd had ze gedaan wat ze eigenlijk in de jaren ervoor had verzuimd: stilstaan bij wat ze miste in haar leven. En ze kon niet anders dan concluderen dat ze al jaren alleen maar door denderde op hetzelfde spoor, omdat dat nu eenmaal vertrouwd was. Maar waar liep ze nog echt warm voor? Waar lag haar passie? Dat waren vragen die ze tot haar eigen frustratie niet had kunnen beantwoorden. Het enige wat ze wist, was dat ze zich bijna verliefd voelde bij het beeld dat voor haar geestesoog was verschenen. Het beeld van een Toscaanse boerderij, omgetoverd tot agriturismo, met kinderen die speelden in de zon en tussen de olijfbomen. Het beeld van pruttelende pastasaus en een houtgestookte pizza-oven, van de lekkerste cappuccino's op het terras, van Carlo en zij die sámen bouwden aan iets moois in plaats van 's avonds plichtmatig te vragen hoe hun werkdag was geweest. Het beeld van weerkaatsende zonnestralen op groenblauw

zwembadwater en de lekkerste antipasti en rosé in de late middag. Natuurlijk had ze het geromantiseerd, dat wist ze ook wel, maar toen het zaadje eenmaal was geplant in haar gedachten, was er geen redden meer aan geweest. Toen ze de week erop bij zijn ouders in Piemonte logeerden, hadden ze lustig doorgefantaseerd. Ook Carlo's ouders hadden het plan meteen zien zitten, al hadden ze nog liever gezien dat hun zoon en zijn gezin zich in dezelfde streek als zij vestigden. Maar allebei waren ze daar duidelijk in geweest: het was Toscane of niks. En ondanks die kleine teleurstelling, hadden Carlo's ouders meteen beloofd hun zoon en zijn vrouw te helpen waar ze konden. Toen een paar weken later was gebleken dat die hulp zich concreet vertaalde naar een investering van ruim tienduizend euro, hadden ze richting de Italiaanse bank waar ze hadden aangeklopt, ineens een veel beter verhaal gehad. Een verhaal dat half oktober was beloofd met een aanzienlijke starterslening, omdat de bank in hun ondernemingsplan geloofde en in hun eigen investering een signaal zag dat ze serieus van plan waren om van hun onderneming een succes te maken. Nog dezelfde dag had Heleen haar baan opgezegd. Carlo had meteen hun duurste fles wijn opengetrokken om het te vieren.

'Mama!' Een vrolijke kinderstem onderbrak haar gedachten. Florian kwam aangerend via het paadje dat de casa, waar ze de kamers verhuurden, met hun woning verbond. Die woning lag op twee minuten loopafstand, en werd vanaf de casa aan het oog onttrokken door een hele rij cipressen. Alleen al het feit dat de hoeve zo dichtbij hun eigen huis lag, maakte de plek zo uniek.

‘Wat is er, schat?’

‘Mag ik zwemmen?’ Florian keek verlangend naar het bad naast de hoeve.

‘Nee lieverd, papa en ik komen zo naar huis.’

‘Nou...’ Florian keek teleurgesteld. ‘Maar ik heb het warm.’

Heleen streek over zijn donkere haar. ‘Ga maar vast terug naar opa en oma, we komen er zo aan.’

Ze keek toe hoe hun zoon het paadje naar het woonhuis nam en uit het zicht verdween. Haar gedachten gleden weer terug naar het moment dat ze hadden gehoord dat ze de casa konden kopen. Daarna was het hard gegaan. Hadden ze tot dan toe een kleine slag om de arm gehouden, nu konden ze aan al hun vrienden en familie vertellen dat ze naar Italië zouden vertrekken. De reacties waren overwegend positief geweest, al wist Heleen heus wel wat er achter hun rug om werd gezegd. Er waren genoeg mensen die riepen dat ze hun verstand waren verloren door zonder enige ervaring een agriturismo te beginnen, dat het een onbezonnen plan was, dat ze het vast niet zouden redden en dat ze met hangende pootjes zouden terugkeren. Via via had Heleen schaamteloze en soms ronduit gemene opmerkingen gehoord, maar altijd had ze haar schouders erover opgehaald. Ze vreesde dat bij veel mensen de wens de vader van de gedachte was en dat zei meer over die mensen dan over hun Italië-plannen.

Zoals Heleen wel had verwacht, hadden de kinderen niet meteen staan springen bij het idee van een emigratie. Sophia was ronduit kwaad geworden, Florian was wit weggetrokken en had met een klein stemmetje gevraagd of hij

Sem en Melle, zijn twee beste vriendjes, dan nooit meer zou zien. Heleens geruststelling dat de jongens natuurlijk konden komen logeren en dat Florian in de vakanties ook naar hen toe zou kunnen, was maar ten dele aangekomen. Gelukkig had zowel Sophia als Florian de Italiaanse taal snel opgepikt en binnen een paar weken waren ze gewend op het kleine schooltje in het dorp. Nu spraken ze beiden beter Italiaans dan Heleen, die zelfs na een talencursus en veel oefenen nog regelmatig moest zoeken naar woorden of worstelde met de grammatica. Sophia was vrij snel begonnen met paardrijlessen en zeurde als vanouds om een eigen pony. Florian was lid geworden van de plaatselijke voetbalclub en hoewel die in de regionale competitie ergens onderaan bungelde, was zijn coach ervan overtuigd dat hun zoontje hét nieuwe talent van de club was. Heleen was allang blij dat hij aansluiting had gevonden en dat hij weer net zo van zijn sport genoot als in Nederland het geval was geweest.

Niet alleen die van haar kinderen, ook de reactie van haar ouders was voor haar belangrijk geweest. Ze had heus wel gemerkt dat die even moesten slikken, maar gelukkig hadden ze meteen achter haar en Carlo gestaan. Sterker nog, twee weken nadat ze naar Italië waren vertrokken, waren haar ouders hen gevolgd en de drie weken erop hadden ze hun handen uit de mouwen gestoken en geholpen met de verbouwing van de casa en het inrichten van het kleine huis iets verderop waar Carlo en Heleen met hun gezin waren gaan wonen. Uren had ze met haar moeder behang staan afstomen, muren staan verven en meubels in elkaar gezet. Het had de toch al goede band

tussen hen beiden alleen maar sterker gemaakt. Dat was een van de weinige dingen die Heleen moeilijk vond aan hun nieuwe leven in Italië: even bij haar moeder op de koffie, dat ging niet meer. In plaats daarvan vloog ze zo nu en dan een weekend naar Nederland en omdat haar ouders met pensioen waren, konden ze gelukkig ook makkelijk naar Italië komen. Ook nu waren ze er weer voor een paar weken, al zat hun verblijf er bijna op. Nog twee dagen voor ze huiswaarts zouden keren. Nog steeds vond Heleen afscheid nemen niet makkelijk, maar ze had zich inmiddels wel gerealiseerd dat ze haar ouders bijna vaker – of in elk geval langer – sprak sinds hun verhuizing naar Italië. Geen vluchtige telefoontjes of etentjes meer, maar lange gesprekken in de avonduren onder het genot van een glas – of een fles – wijn. Omdat ze iets hadden wat ze in hun oude leven niet had gekend: tijd voor elkaar.

Heleen schoof haar zonnebril naar haar neus en keek naar hun prachtige Toscaanse hoeve. De terrakleurige stenen met hun brede voegen kleurden nu rood in het late middaglicht, net als de pannen op het dak. Aan de zijkant van het huis was een stenen veranda, waar een lange, houten tafel onder stond. Eens per week organiseerden ze een barbecue voor al hun gasten en dan zaten ze met z'n allen aan die tafel. Althans, met alle volwassenen. Veel mensen kwamen met twee of meer kinderen en dan was de tafel toch wat te krap. Hun nog korte ervaring had inmiddels echter al geleerd dat de kinderen over het algemeen liever in de tuin gingen spelen terwijl de volwassenen aan tafel genoten van op Italiaanse wijze bereid vlees en wijn uit de streek.